

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Direcția Generală a Finanțelor Publice
a județului Vâlcea

DECIZIA NR. din .2005

privind modul de soluționare a contestației formulate de..... înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea sub nr.....

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea a fost sesizată de Structura de Administrare Fiscală - Activitatea de Control Fiscal, asupra contestației formulate de

Contestația are ca obiect impozit pe profit ,dobânzi/ majorări aferente impozitului pe profit ,TVA , dobânzi/ majorări aferente TVA, stabilită prin Decizia de impunere ori prin raportul de inspecție fiscală de organele de control ale Structurii de Administrare Fiscală - Activitatea de Control Fiscal, anexa la acesta, precum și **procedura de desfaurare a controlului fiscal** .

Contestația este semnată de administrator .

Petenta a respectat termenul legal de 30 zile prevăzut de art.176 alin.1 și condițiile prevăzute la art. 175 din Codul de procedură fiscală aprobat de OG nr. 92/2003 republicată .

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art.174 alin.(1) și art. 178, alin.1 lit.a din Codul de procedură fiscală aprobat de OG 92/2003 republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea este competentă să soluționeze contestația formulată de

I. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se constată următoarele:

A. Petenta contestă impozit pe profit în suma de....., dobânzi/majorări aferente motivând următoarele :

Petenta susține că a omis să înregistreze anumite venituri , însă organele de control deși amintesc faptul că societatea înregistrează pentru anul fiscal 1999 pierdere contabilă, în loc să determine pierderea fiscală așa cum era corect, impozitează aceste venituri cu cota de 25% stabilind impozit pe profit încălcând astfel prevederile art. 4 alin.1 din OG 70/1994 cu modificările și completările ulterioare.

Petenta arată că în mod eronat organul de control a considerat că pentru anul 1999 societatea datorează impozit pe profit și pe cale de consecință și majorări de întârziere și dobânzi .

Petenta susține că organul de control a încălcat prevederile art. 8 din OG 70/1994 când a stabilit că pierderea fiscală a anului 1999 nu se poate recupera din profitul impozabil al anului 2000, pe motiv că societatea nu a stabilit prin declarația pe impozit pe profit și nu a declarat la organul fiscal competent pierderea fiscală realizată pe anul 1999.

Petenta susține că pentru nedeplinirea declarației de impozit pe profit se putea aplica o amendă contravențională, dar nu să nu i se acorde dreptul legal de recuperare a pierderii fiscale. Aadar petenta susține că impozitul pe profit, cu majorările /dobânzile aferente nu sunt legal stabilite în sarcina sa.

Petenta arata ca nu datoreaza impozitul pe profit stabilit pe motiv ca dividendele anului 1998 repartizate oi neachitate asociațiilor până la data inspecției fiscale reprezinta venituri impozabile neînregistrate, deoarece organele de control nu au ținut cont de prevederile art. 7 din Legea 414/2002 oi de prevederile OMF 306/2002.

Petenta susține ca pe de-o parte dividendele înregistrate în contabilitate reprezinta o datorie catre asociați care au hotărât ca acestea sa ramâna la dispoziția societății pentru capitalizare, iar pe de alta parte, aceasta suma reprezinta profit net al anului 1998, care a fost impozitata cu o cota de impozit pe profit, iar faptul ca aceasta nu a fost achitata creditorilor nu da dreptul sa le impoziteze înca o data.

Petenta arata ca Decretul nr. 167/1958 la care face referire organul fiscal nu reprezinta o lege fiscala, nu reglementeaza dreptul la acțiune, privind un drept principal, precum oi modalitățile de stingere prin prescripție daca nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege.

Petenta susține ca numai în situația în care societatea primea dividende de la o alta persoana juridica în înțelesul art. 8 din Legea 414/2002, aceste sume sunt considerate venituri, dar care intra în categoria veniturilor neimpozabile.

Petenta susține ca în mod cu totul nejustificat organele de control au considerat cheltuiala nedeductibila cu consecința stabilirii unui impozit pe profit , precum oi dobânzi , deoarece aceasta reprezinta pierderi tehnologice conform art. 21 alin.3 lit.d din Legea 571/2003 oi pct. 35 din HG nr.44/2004, deductibile fiscal.

Petenta susține ca " din greoeala " în toate procesele verbale de scadere din gestiune, anexate, a fost facuta mențiunea ca nu mai corespund calitativ fiind atacate de daunatori.

Petenta susține ca în realitate cantitatea de ... reprezinta scazaminte oi pierderi tehnologice oi a fost contabilizata ca atare în cheltuieli deductibile, iar cantitatea de..... s-a considerat ca fiind stocuri degradate care au fost contabilizate ca oi cheltuieli nedeductibile fiscal, respectând astfel prevederile HG 684/2003 de aplicare a OG 141/2002 privind reglementarea depozitarii semințelor de consum .

Petenta susține ca cheltuieli efectuate pentru întreținerea secțiilor de producție oi a sediului societății sunt cheltuieli deductibile oi nicidecum în folosul acționarului, cum greoit apreciaza organul de control .

Petenta susține ca a fost chiar încheiat un contract de comodat, înregistrat la AFP Dragaoani, anexat la dosarul cauzei, conform caruia pe perioada folosinței toate cheltuielile de întreținere oi reparații curente: amenajari , modernizari oi dotari vor fi suportate de comodatari.

Petenta susține ca organele de control au considerat ca suma reprezentând datoria societății față de asociații, trebuia înregistrata ca venituri fara sa indice care articol din legea fiscala prevede acest fapt.

Petenta arata ca impozitul pe profit în suma de..... oi dobânzile de întârziere aferente în suma de..... este nelegal stabilit în sarcina sa deoarece:

Petenta arata ca inventarierea generala a patrimoniului este o obligație care revine în exclusivitate societății conform Legii contabilității nr. 82/1991 oi OMF nr. 2388/1995 oi prin urmare nici comisarii Garzii Financiare - secția Vâlcea oi nici organele de control ale D.G.F.P Vâlcea nu erau în drept sa efectueze inventarierea gestiunilor .

Totodata, petenta arata ca procedura de determinare a stocului scriptic la faina oi celelalte materiale este greoita oi nu corespunde realității oi prin folosirea acestor metode greoite comisarii Garzii Financiare au ajuns la concluzia eronata ca în urma inventarierii faptice a stocurilor de materii prime s-au stabilit lipsuri de inventar.

Petenta arata ca organele Garzii Financiare sau organele fiscale, cu prilejul efectuării controlului puteau trasa ca sarcina efectuarea inventarierii potrivit prevederilor OMF 1753 din 22.11.2004, dar nu aveau dreptul sa efectueze inventarierea generala întrucât nu este atributul lor.

Petenta arata ca organele de control din cadrul DGFP Vâlcea în loc sa constate ca societatea a efectuat inventarierea factica a patrimoniului oi ca pentru determinarea stocurilor scriptice s-a apelat la serviciile unui expert contabil, ignora total aceste fapte oi considera ca lipsurile constatate de comisarii Garzii Financiare sunt reale, fara însa a efectua dânoii inventarierea factica a stocurilor, cum era oi legal, pentru a se putea convinge de realitatea acelor aoa ziselor lipsuri.

Petenta susține ca "atât comisarii Garzii Financiare cât oi organele fiscale în luarea masurilor sale au pornit de la premise greoite, considerând pe de-o parte ca inventarierea patrimoniului este obligație ce le aparține, iar pe de alta parte masurile luate sunt cu nerespectarea masurilor legale în materie, atât determinarea stocurilor factice cât oi scriptice nu corespund realității".

Petenta arata ca a fost constituita o comise de inventariere care a efectuat inventarierea patrimoniului în luna septembrie 2004, în conformitate cu prevederile OMF 2388/1995 oi a fost încheiat cu contract de prestari servicii cu un expert contabil care constatând o serie de nereguli privind înregistrarea în contabilitate, le-a corectat oi a stabilit stocul de materii prime iar rezultatele inventarierii s-au înregistrat în contabilitate ca minusuri de inventar, prin NC .

Petenta susține ca minusurile aparute în gestiune au avut diferite cauze cum ar fi erorile contabile, faptul ca în mod greoit s-a întocmit bonul de consum la sfârșitul fiecărei luni prin luarea în considerare a unei norme specifice de consum mai mica, o mare parte din faina depozitata într-un spațiu impropriu s-a aruncat la gunoi precum oi scazamintele normale - perisabilitați - care se produc în timpul transportului, manipularii, depozitarii oi desfacerii marfurilor.

Petenta susține ca lipsurile în gestiune neimputabile , precum oi stocurile degradate la faina, au fost considerate cheltuieli nedeductibile pentru care s-a colectat TVA aferenta, potrivit art. 21 alin. 4 lit. c din Legea 571/2003 privind Codul fiscal.

Petenta arata ca organele fiscale au invocat greoit prevederile art. 65 din OG 92/2003 dat fiind faptul ca acesta se refera la estimarea bazei de impunere în anumite situații în care societatea nu se afla.

Petenta arata ca organele fiscale au calculat profitul impozabil separat de celelalte venituri oi cheltuieli înregistrate în contabilitatea societății oi "pornind de la veniturile estimate din care se scad costurile estimate determina profitul impozabil " fara sa țina cont de faptul ca acesta se determina trimestrial cumulativ de la începutul anului fiscal.

Taxa pe valoarea adaugata .

Petenta susține ca în mod greoit organele de control au calculat dobânzi de întârziere oi majorari de întârziere aferente TVA , fara sa țina cont ca TVA de plata se calculeaza ca diferența între TVA deductibila oi TVA colectata conform, OG 3/1992, OUG 17/2000, Legea 345/2002, Legea 571/2003 .

Petenta susține ca în mod nelegal organul de control a stabilit TVA suplimentara la cantitatea de grâu , deoarece aceasta reprezinta pierderi tehnologice, scazaminte oi perisabilitați legale reglementate de art. 128 alin. 9 lit.c din Legea 571/2003 oi nu sunt considerate livrari de bunuri .

Petenta arata ca la inventarierea efectuata la data de 31.07.2004 s-a constatat ca o cantitate de grâu , este depreciata oi a colectat TVA .

Petenta arata ca a dedus TVA doar la aprovizionarile efectuate pe baza de facturi fiscale oi nu atunci când s-a aprovizionat pe baza de borderou de achiziție.

Petenta arata ca nu a colectat TVA la cantitatea de grâu deoarece aceasta reprezinta pierderi tehnologice, iar pentru cantitatea de... societatea nu oi-a exercitat dreptul de deducere potrivit art. 145 din Legea 571/2003.

Petenta susține ca eronat organele de control au invocat prevederile art. 128 alin.1 din Legea 571/2003, deoarece în acest caz erau aplicabile prevederile art. 128 alin.1 lit.c.

Petenta arata ca nu datoreaza nici dobânzile de întârziere aferente TVA, dar este surprinzator faptul ca de data aceasta organul fiscal calculeaza corect dobânzile, menționând ca la scadențele legale societatea înregistreaza TVA de rambursat.

Petenta arata ca nu datoreaza TVA suplimentar oi dobânzile stabilit în baza prevederilor art. 145 alin. 3 din Legea 571/2003 din aceleai considerente expuse anterior la impozitul pe profit.

Petenta susține ca în mod greoi nu s-a acordat dreptul de deducere a TVA înscrisa în facturile fiscale menționate la pagina 30, deoarece aceste bunuri oi materiale achiziționate sunt destinate oi utilizate în folosul realizarii de operațiuni taxabile oi se regasesc în mod real în bunurile societății.

Petenta arata ca a colectat TVA aferent lipsurilor în gestiune .

Petenta arata ca neluarea în considerare a rezultatelor inventarierii faptice efectuate potrivit prevederilor legale precum oi estimarea unor venituri ca fiind realizate oi neînregistrate, care nu au nici o legatura cu realitatea, au dus la concluzia eronata ca societatea a încasat TVA .

Petenta susține ca în mod greoi organele de control au invocat prevederile art. 65 din OG 92/2003, dat fiind faptul ca acest articol se refera la estimarea bazei de impunere de catre organele fiscale în anumite situații.

Petenta contesta procedura de desfaourare a controlului fiscal oi anume nerespectarea codului etic oi de conduita a funcționarului public precum oi încălcarea principiului confidențialității de catre inspectorii fiscali.

Petenta arata ca la capitolul " Alte constatari " sunt aspecte care nu corespund realității, fiind interpretari fara a fi fundamentate pe text de lege care demonstreaza necunoaoterea legilor fiscale oi contabile oi abuzul inspectorilor deoarece :

- Registrul jurnal a fost completat lunar oi la zi, conform OMF 425/1998, pentru evidența contabila se folosesc sisteme informatice oi arhivarea se face pe suport magnetic;

- Registrul inventar a fost completat anual dar la unele gestiuni nu s-a facut în anii anteriori inventarierea faptica ;

- Registrul de casa se conduce cu ajutorul tehnicii de calcul conform OMF 425/1998;

- Foaia de parcurs oi fioa activității zilnice sunt documente cerute de OG 44/1997 oi nu de OMF 425/1998.

B. Din actul de control contestat rezulta urmatoarele :

Obiectul controlului l-a constituit respectarea prevederilor legale privind modul de constituire, evidențiere oi virare a obligațiilor catre bugetul statului oi soluționarea adresei emisa de Autoritatea Naționala de Control, Garda Financiara - secția Vâlcea .

Impozit pe profit.

Verificarea s-a efectuat în baza OG 70/1994 privind impozitul pe profit, cu modificarile oi completarile ulterioare, Legea 414/2002 privind impozitul pe profit oi HGR 859/2002 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind metodologia de calcul a impozitului pe profit, Legea 571/2003 privind codul fiscal oi a cuprins perioada 1.01.1999 - 30.09.2004.

Organul de control a stabilit pentru anul **1999** un impozit pe profit suplimentar conform art. 4 alin.1 din OG 70/1004, constatand ca nu a fost înregistrata în evidența contabila o factura oi ținând cont ca agentul economic nu a declarat la organul fiscal pierderea realizata în anul 1999.Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate majorari de întârziere oi dobânzi conform art. 13 din OG 11/1996, art. 13 din OG 61/2002 oi art. 108 - 109 din OG 92/2003.

Pentru anul **2000** organul de control a stabilit un debit suplimentar reprezentând impozit pe profit rezultat prin aplicarea cotei de 25 % asupra bazei de impozitarea, conform art. 8 alin 1 din OG 70/1994 .Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate majorari de întârziere oi dobânzi conform art. 13 din OG 11/1996 , art. 13 din OG 61/2002 oi art. 108 - 109 din OG 92/2003.

Pentru anul **2002** organul de control a stabilit conform art. 1 oi 3 din Decretul 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, coroborate cu art. 4 alin.1 din OG 70/1994 ,un impozit pe profit prin aplicarea cotei de 25% asupra bazei impozabile, reprezentând dividende neachitate asociațiilor până la data inspecției fiscale, aflate în soldul contului 457.Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate dobânzi în conform, art. 13 din OG 61/2002 oi art. 108 - 109 din OG 92/2003.

Pentru anul **2004** organul de control a stabilit un impozit pe profit, debit suplimentar astfel :

- **impozit pe profit** conform art. 21 pct.4 lit.c din Legea 571/2003, considerând ca suma reprezentând contravaloarea grâului sczut din gestiune este cheltuiala nedeductibila fiscal. Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate dobânzi conform, art. 108 - 109 din OG 92/2003;

- **impozit pe profit** conform art. 21 pct. 4 lit. e din Legea 571/2003, considerând ca reprezentând cheltuieli cu edificarea locuinței personale reprezinta cheltuieli nedeductibile fiscal. Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate dobânzi conform, art. 108 - 109 din OG 92/2003;

- **impozit pe profit** conform art. 1 oi 3 din Decretul 167/1958, coroborate cu prevederile OMF 306/2002, prin aplicarea cotei de 25% asupra bazei impozabile, reprezentând sume puse la dispoziția societății de asociatul unic oi neachitate până la data inspecției fiscale, aflate în soldul contului 455. De asemenea, organul de control a constatat ca contractele de împrumut nu au fost identificate ca înregistrate în contabilitate. Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate dobânzi de întârziere , calculate în conformitate cu prevederile art. 13 din OG 61/2002 oi conf. art. 108 -109 din OG 92/2003 privind codul de procedura fiscala .

- **impozit pe profit** conform art. 19 alin. 1 din Legea 571/2003 privind codul fiscal. În actul de control se menționeaza ca în conformitate cu OMF 2388/1995 Garda Financiara - secția Vâlcea a efectuat inventarierea faptica a stocului de materii prime oi materiale deținut de societate, constatând lipsuri. Totodata, utilizând metodele prevazute de art. 65 din OG 92/2003 Garda Financiara a determinat venituri,din valorificarea produselor finite. Astfel s-a constatat ca agentul economic nu a înregistrat în evidența contabilă efectul fiscal al rezultatelor controlului efectuat de Garda Financiara - secția Vâlcea, consemnat prin Nota de constatare prin care a fost constatat un impozit pe profit oi TVA. Prin NC, agentul economic a valorificat " inventarul efectuat oi a infirmat rezultatele controlului oi ale inventarierii din 7.09.2004 ". De asemenea, agentul economic nu a respectat prevederile art.19 alin.2 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, în sensul ca nu avea voie sa modifice metodele contabile de evaluare a stocurilor, privind ieoirea din gestiune a stocurilor în cursul anului fiscal 2004.

Taxa pe valoarea adaugata

Verificarea s-a efectuat în baza prevederilor OG 3/1992 privind taxa pe valoarea adaugata, HGR 512/1998, OG 215/1999, HGR 410 /2000, Legea 345/2002 privind taxa pe valoarea adaugata, HGR 859/2002 privind aprobarea normelor de aplicare a Legii 345/2002, Legea 571/2003 privind codul fiscal, HGR 44/2004 oi a cuprins perioada 1.03.1999 - 31.10.2004.

Organul de control a constatat ca societatea nu a înregistrat în evidența contabilă factura catre societatea X, astfel ca la determinarea TVA de plata sau de rambursat, la data de 30.09.1999 societatea nu a luat în calcul suma din aceasta factura .

Prin aplicarea cotei de TVA de 22% rezulta TVA suplimentar cu scadența la data de 25.10.1999.

Pentru sumele datorate drept TVA neachitata, în timpul controlului s-au calculat conform art.13 din OG 61/2002 oi conform art. 108 - 109 din OG 92/2003 majorari de întârziere oi dobânzi.

Organul de control a stabilit în sarcina societății un debit suplimentar conform art. 140 alin.1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, constatând ca scaderea din

gestiune a grâului degradat, nu a fost considerata livrare de bunuri conf. art. 128 alin. 1 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal.

Pentru plata cu întârziere a debitului suplimentar au fost calculate dobânzi, conform art. 108 - 109 din OG 92/2003 privind codul de procedura fiscala.

De asemenea, organul de control a constatat ca în perioada iunie - septembrie 2004 agentul economic a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli reprezentând investiții efectuate la edificarea locuinței personale, fapt atestat de autorizația de construire emisa de primărie având ca titular administratorul societății. Astfel organul de control nu a acordat drept de deducere a TVA conf. art. 145 alin.3 din Legea 571/2003.

Pentru plata cu întârziere a debitului suplimentar au fost calculate dobânzi.

Organele de control au constatat ca prin nota de constatare întocmită de Garda Financiară - secția Vâlcea s-a constatat lipsa în gestiune făina, drojdie și sare. Utilizând metodele prevăzute de art. 65 din OG 92/2003 Garda Financiară - secția Vâlcea a determinat venituri din valorificarea produselor finite rezultate din transformarea stocurilor de făina, drojdie și sare. Societatea nu a înregistrat în evidența contabilă rezultatul controlului consemnat în nota de constatare. Totodată, societatea a apreciat ca cheltuielile provenite din lipsurile în gestiune, neimputabile, sunt altele decât cele stabilite de organele fiscale.

Astfel în baza art. 137, lit.a din Legea 571/2003 privind codul fiscal, organul de control a constatat ca societatea a înregistrat în evidența contabilă TVA mai mică. Pentru sumele datorate drept TVA s-au calculat dobânzi, conform art. 108 - 109 din OG 92/2003 privind Codul de procedura fiscala.

II. Luând în considerare constatările organului de control, motivațiile invocate de petenta, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare pe perioada supusă controlului, se rețin următoarele:

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea este investită să se pronunțe dacă suma stabilită de Activitatea de Control Fiscal Vâlcea în sarcina societății este legal datorată de către aceasta .

1. Referitor la suma de .. majorări de întârziere aferente impozitului pe profit și la suma de dobânzi de întârziere aferente impozitului pe profit.

În fapt, în luna septembrie 1999, societatea a emis către societatea X factura fiscală ce nu a fost înregistrată în evidența contabilă.

La data de 25.10.1999 societatea a depus la Administrația finanțelor publice, declarația privind obligațiile de plată la bugetul de stat, existentă în copie la dosarul cauzei, din care rezultă un profit impozabil și impozitul pe profit .

La data de 31.12. 1999, societatea avea înregistrat în evidența contabilă pierdere contabilă .

În drept, art.4 alin.1 din OG 70/1994 , republicată privind impozitul pe profit precizează :

" Profitul impozabil se calculează ca diferența între veniturile obținute din livrarea bunurilor mobile, serviciilor prestate și lucrărilor executate, din vânzarea bunurilor imobile, inclusiv din câștiguri din orice sursă și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile ".

Având în vedere cele precizate mai sus și ținând cont de faptul că petenta nu a înregistrat venituri din vânzarea bunurilor, în baza facturii emise către societatea X se reține că în mod corect organele de control au majorat masa profitului impozabil, la 30.09.1999 cu această sumă și pe cale de consecință în mod corect au stabilit în sarcina petentei un impozit pe profit debit suplimentar aferent, cu termen scadent la data de 25.10.1999.

Susținerea petentei potrivit căreia organul de control în mod nejustificat nu a diminuat pierderea înregistrată nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei deoarece potrivit art.6 din OG 70/1994 privind impozitul pe profit, "profitul impozabil

stabilit potrivit art. 4 oi impozitul pe profit se calculeaza oi se evidentiaza lunar, cumulat de la începutul anului fiscal" ori aoa cum rezulta din declarația de impunere anexata în copie la dosarul cauzei, societatea înregistra la data de 30.09.1999 profit impozabil oi nu pierdere.

Referitor la dobânzile în suma de..... oi majorarile de întârziere în suma de..... se rețin urmatoarele:

În fapt, prin actul de control ce face obiectul cauzei organul de control a calculat în sarcina petentei dobânzi oi majorari de întârziere , aferente debitului suplimentar stabilit aoa cum am arata mai sus de la scadența, respectiv 25.10.1999, pâna la data inspecției fiscale.

În drept, art.15 alin.1 oi 3 din OG 70/1994 republicata, privind impozitul pe profit precizeaza :

" Plata impozitului pe profit se efectueaza trimestrial, pâna la data de 25 inclusiv a primei luni din trimestrul urmator, cu excepția Bancii Naționale a României oi a societăților bancare care efectueaza plăți lunar, pâna la data de 25 inclusiv a lunii urmatoare celei pentru care se calculeaza impozitul.

Contribuabilii, alții decât cei prevazuți la alineatul precedent, au obligația sa plateasca în contul impozitului pe profit pentru trimestrul IV, pâna la data de 25 ianuarie inclusiv a anului urmator, o suma egala cu impozitul calculat oi evidențiat pe lunile octombrie oi noiembrie, iar pentru luna decembrie adauga o suma echivalenta cu impozitul calculat pentru luna noiembrie, urmând ca regularizarea pe baza datelor din bilanțul contabil sa se efectueze pâna la termenul prevazut pentru depunerea bilanțului contabil ".

Art. 16 din același act normativ precizeaza :

" În cursul anului fiscal, contribuabilii au obligația de a depune declarația de impunere pâna la termenul de plata al impozitului inclusiv, urmând ca dupa definitivarea impozitului pe profit pe baza datelor din bilanțul contabil anual sa depuna declarația de impunere pentru anul fiscal expirat pâna la termenul prevazut pentru depunerea bilanțului contabil".

Art. 19 alin.1 din același act normativ precizeaza :

" În cazul în care orice suma reprezentând o obligație fiscala nu este platita la data stabilita prin prezenta ordonanța, contribuabilul este obligat sa plateasca majorari de întârziere la aceasta suma pentru perioada cuprinsa între termenul de plata prevazut de ordonanța oi data la care obligația fiscala este efectuata, inclusiv".

În acest context legal oi ținând cont de faptul ca la 31.12.1999 societatea înregistra pierdere, se reține ca organul de control în mod eronat a calculat dobânzi/majorari de întârziere aferente debitului suplimentar scadent la data de 25.10.1999, de la scadența pâna la data inspecției fiscale oi nu pâna la data depunerii bilanțului contabil .

Prin completarea la referatul cu propuneri de soluționare a contestației, , existenta în copie la dosarul cauzei, organul de inspecție fiscala a recalculat dobânzile/majorarile de întârziere aferente debitului suplimentar, de la data de 25.10.1999 la data de 10.04.2000, data depunerii bilanțului contabil, **rezultând care sunt majorarile de întârziere legal datorate .**

Astfel, contestația petentei pentru o parte din dobânzile oi majorarile calculate prin actul de control apare justificata, urmând ca organele de soluționare sa se pronunțe în consecința.

2.Referitor la suma de..... dobânzi de întârziere aferente TVA oi la suma de majorari de întârziere aferente TVA.

În fapt, în luna septembrie 1999, societatea a emis catre societatea X factura fiscala cu TVA aferent , factura ce nu a fost înregistrata în evidența contabila.

La data de 25.10.1999 societatea a depus la Administrația finanțelor publice, declarația privind obligațiile de plata la bugetul de stat, existenta în copie la dosarul cauzei, din care rezulta TVA de rambursat .

Prin raportul de inspecție încheiat organele de control au stabilit în sarcina societății, TVA suplimentara, cu termen scadent la data de 25.10.1999. Pentru nevirarea în termen a debitului suplimentar s-au calculat dobânzi oi majorari aferente TVA, de la data de 25.10.1999 pâna la data inspecției fiscale.

Art. 18 alin.2 din OG 3/1992 privind taxa pe valoarea adaugata precizeaza :

"Taxa pe valoarea adaugata datorata bugetului de stat se stabileste ca diferența între valoarea taxei facturate pentru bunurile livrate oi serviciile prestate oi a taxei aferente intrarilor, dedusa potrivit prevederilor de mai sus."

Din cele de mai sus rezulta ca la calculul unei eventuale diferențe de TVA, organele de control ar fi trebuit sa țina cont de situația reala a TVA de plata / TVA de rambursat înregistrata de societate.

În aceste condiții se reține ca în mod eronat organele de control au calculat în sarcina petentei dobânzi/majorari de întârziere fara sa țina cont de TVA de rambursat declarat oi evidențiat de societate.

În drept, pct. 12.5. din HGR 512/1998 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a OG 3/1992 privind TVA, emis în aplicarea art. 34 din ordonanța prevede:

"Calculul majorarilor de întârziere se face din ziua lucratoare imediat urmatoare expirarii termenului legal de plata oi pâna în ziua plății inclusiv sau a depunerii decontului din care rezulta suma de rambursat.

În cazul acoperirii parțiale a debitului, calculul majorarilor de întârziere se face numai pentru sumele nete de plata".

Prin completarea la referatul cu propuneri de soluționare a contestației, existenta în copie la dosarul cauzei, organul de inspecție fiscala a recalculat dobânzile/majorarile de întârziere aferente TVA ținând cont de situația înregistrata de societate, respectiv TVA de plata sau TVA de rambursat, stabilind astfel în sarcina petentei ca legal datorate **majorari de întârziere oi dobânzi .**

Astfel, contestația petentei pentru o parte din dobânzi de întârziere oi majorari de întârziere aferente TVA apare ca justificata, urmând ca organele de soluționare sa se pronunțe în consecința.

3. Referitor la impozitul pe profit, la majorari de întârziere oi la suma de dobânzi de întârziere .

În fapt, la data de 31.12.1999, societatea avea înregistrat în evidența contabila pierdere contabila . Pâna la data controlului nu a declarat la organul fiscal pierderea contabila oi nici pierderea fiscala realizata în anul 1999.

La data de 10.04.2001 societateaa depus la Administrația Finanțelor Publice declarația privind impozitul pe profit pentru anul 2000, prin care a declarat un profit brut, din care a recuperat pierderea din anii precedenți , rezultând profit impozabil declarat oi impozit pe profit aferent.

În drept, art. 16 alin.1 din OG 70 /1994 privind impozitul pe profit prevede:

" În cursul anului fiscal, contribuabilii au obligația de a depune declarația de impunere pâna la termenul de plata al impozitului inclusiv, urmând ca dupa definitivarea impozitului pe profit pe baza datelor din bilanțul contabil anual sa depuna declarația de impunere pentru anul fiscal expirat pâna la termenul prevazut pentru depunerea bilanțului contabil ".

Art. 8 alin.1 din OG 70/1994 aoa cum a fost modificat de OUG 217/1999 prevede:

"Pierderea anuala stabilita prin declarația de impozit pe profit, se recupereaza din profiturile impozabile obținute în urmatorii 5 ani.

Recuperarea pierderilor se va efectua în ordinea înregistrarii acestora, la fiecare termen de plata a impozitului pe profit".

Din actul normativ menționat mai sus se reține ca din profiturile impozabile obținute în anii următori poate fi recuperată numai pierderea fiscală rezultată din declarațiile de impozit pe profit (declarată) .

Astfel, având în vedere că până la data controlului petenta nu a depus la organul fiscal declarația privind impozitul pe profit aferent anului 1999 și nu a declarat astfel pierderea pentru anul fiscal 1999, în mod corect organele de control au considerat că pierderea înregistrată de petenta în contabilitate nu poate fi recuperată din profitul impozabil realizat în anul 2000.

Prin urmare, în mod corect organele de control au stabilit impozitul pe profit de plată aferent anului 2000 .

În ceea ce privește accesoriile aferente, reprezentând dobânzi și majorări , speța supusă soluționării este dacă acestea sunt legal datorate în condițiile în care stabilirea de dobânzi /majorări de întârziere reprezintă o măsură accesorie în raport cu debitul care le-a generat conform principiului de drept "accessorium sequitur principale" .

În consecință, întrucât în sarcina petentei s-a stabilit că datorat debitul reprezentând impozit pe profit, pe cale de consecință se reține că aceasta datorează și dobânzile/ majorările de întârziere aferente debitului care le-a generat, contestația aparând ca neîntemeiată și la acest capăt de cerere.

4. Referitor la suma de..... reprezentând impozit pe profit, la suma de dobânzi de întârziere aferente impozitului pe profit, la suma lei TVA și la suma de dobânzi de întârziere aferente TVA.

În fapt, la data de 25.03.2004 societatea a încheiat procesul verbal, existent în copie la dosarul cauzei, în care se menționează că "aproximativ t de grâu nu mai corespunde calitativ pentru panificație (zdrobit, aspect și miros necorespunzător, gargarizat). Prin urmare, se propune scăderea din gestiune a acestei cantități la prețul de 4.500 lei/kg.

La data de 02.07.2004 societatea a încheiat procesul verbal , existent în copie la dosarul cauzei, în care se menționează că "o cantitate de aproximativ 33 t de grâu nu mai corespunde calitativ pentru panificație (miros și aspect necorespunzător datorită umezelii din magazine, mușcătură imposibil de macinat). Prin urmare, se propune scăderea din gestiune a acestei cantități la prețul de 4.500 lei/kg.

La data de societatea a încheiat procesul verbal, existent în copie la dosarul cauzei, în care se menționează că " o cantitate de aproximativ 47 t de grâu nu mai corespunde calitativ fiind atacat de daunatori (gargarizat) zdrobit și cu miros și aspect necorespunzător pentru macinatie. Prin urmare se propune scăderea din gestiune a acestei cantități la prețul de 4.500 lei/kg.

Suma reprezentând contravaloarea grâului degradat I a fost considerată de societate drept cheltuielă deductibilă la calculul profitului impozabil aferent perioadei ianuarie - septembrie 2004 .

În nota explicativă dată de directorul executiv al societății , existentă în copie la dosarul cauzei, referitor la scoaterea din gestiune a cantității de t de grâu se menționează :

" Aceste cantități au fost determinate când a fost făcut stocul. Gradul de depreciere al grâului a fost umezeala din buncarul de grâu, încolțirea grâului, pasarile care au pătruns în incintă, rozatoarele, furturile. Valorificarea a fost făcută la groapa de gunoi a oraoului " .

În nota explicativă dată de administratorul societății, existentă în copie la dosarul cauzei, referitor la același aspect , se menționează :

" [...] La grâu, diferențele rezultă din faptul că s-au luat în calcul randament de 100% - ceea ce nu a fost corect luat (pierderi neluate în calcul aprox. 25 tone) nu s-au luat în calcul pierderile din depozitare (rozatoare, pasari, grâu deteriorat ca urmare a ploilor care se infiltrează prin acoperiș și din cauza caderii în groapa de depozitare în

care este în permanența apă (prin infiltrări). Cantitățile sunt aproximative s-au aruncat la gunoi oi s-au încărcat cu camionul “.

În drept, art. 21 alin.4 lit.c din Legea 571/2003 privind Codul fiscal prevede:

" Urmatoarele cheltuieli nu sunt deductibile:[...]

c) cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale lipsa din gestiune ori degradate, neimputabile , pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare, precum oi taxa pe valoarea adaugata aferenta, daca aceasta este datorata potrivit prevederilor titlului VI ".

Art. 128 alin. 9 lit.b din același act normativ prevede :

" Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. 1 urmatoarele : [...]

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate în condițiile stabilite prin norme".

Pct. 7 alin. 1 din Normele de aplicare a Codului Fiscal aprobate de HG 44/2004 prevede:

"Bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate , nu constituie livrare de bunuri conform art. 128 alin.9 lit b din Codul fiscal, daca sunt îndeplinite în mod cumulativ urmatoarele condiții :

a) nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativa a bunurilor se datoreaza unor cauze obiective dovedite cu documente;

c) se face dovada ca s-au distrus bunurile oi nu mai intra în circuitul economic [...]".

Din textul de lege menționat, rezulta ca nu intra în categoria cheltuielilor deductibile la calculul profitului impozabil cheltuielile cu stocurile degradate, neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare.

De asemenea, din textul de lege referitor la TVA rezulta ca în situația în care nu se dovedeote cu documente ca degradarea calitativa a bunurilor se datoreaza unor cauze obiective, nu se face dovada ca acestea s-au distrus oi nu mai intra în circuitul economic, se considera ca este vorba despre o livrare de bunuri oi constituie operațiune impozabila în înțelesul Legii 571/2003 privind Codul fiscal .

Astfel, având în vedere cele de mai sus oi ținând cont de faptul ca degradarea grâului nu se poate imputa unor persoane vinovate oi nu au fost încheiate contracte de asigurare, se reține ca în mod corect organele de control au considerat ca suma în cauza este cheltuiala nedeductibila la calculul profitului impozabil, cu consecința stabilirii unui impozit pe profit debit suplimentar.

Totodata, având în vedere faptul ca pentru bunurile degradate calitativ nu este îndeplinita niciuna din condițiile prevazute expres la pct. 7 alin.1 din HGR 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 pentru a nu fi considerata livrare de bunuri, în mod corect organele de control au considerat per contrاريو ca este vorba de livrare de bunuri, calculând TVA.

Susținerile petentei potrivit careia cantitatea de grâu reprezinta în fapt scazaminte oi perisabilitați în înțelesul HGR 684/2003 nu poate fi reținuta în soluționarea favorabila a cauzei deoarece potrivit dispozițiilor actului normativ invocat scazamintele oi perisabilitațiile se stabilesc în baza documentelor care atesta umiditatea, conținutul de impurități, stocul mediu, durata depozitarii etc, aplicând formule specifice menționate expres în actul normativ, ori petenta nu a prezentat nici în timpul controlului oi nici în susținerea contestației astfel de documente.

În drept, în Anexa 3 "Norme tehnice privind determinarea oi aplicarea scazamintelor oi perisabilitațiilor pentru semințele de consum" din HGR 684/2003 pentru modificarea normelor de aplicare a OUG 141/2002 privind reglementarea depozitații semințelor de consum se precizeaza :

"Scazamintele se refera la cantitățile de semințe de consum care au înregistrat îmbunatașiri de calitate, prin reducerea umiditații oi a conținutului de impurități oi/sau

corpuri straine în perioada de gestiune oi se determina prin calcul, aplicându-se formula de calcul specifica.

Scazamintele se calculeaza în baza documentelor care atesta oficial atât umiditatea oi conținutul de impurități oi/sau corpuri straine la intrarea oi la ieoirea semințelor de consum în/din gestiune, cât oi cantitatea oi componența gozurilor rezultate în urma condiționarilor efectuate în perioada de gestiune.

Perisabilitățile reprezintă scaderile în greutate ce se produc în perioada de gestiune a semințelor de consum, prin depozitarea, manipularea, transportul oi respirația acestora, oi se determina conform prezentelor norme tehnice.

Normele de perisabilitate cuprinse în tabelele nr. 1 oi 2 sunt maxime oi se aplica pentru scaderile în greutate efective, constatate în condițiile respectării tehnologiilor oi a altor reglementări cu privire la recepția, condiționarea, depozitarea, pastrarea oi valorificarea semințelor de consum, precum oi a standardelor în vigoare.

Normele de perisabilitate nu se aplica în condițiile când sunt semnalate degradări calitative sau sustrageri din gestiune.

Scazamintele oi perisabilitățile determinate se aplica la diferența rezultată între cantitatea intrată oi cantitatea ieșită în/din perioada de gestiune, la încheierea acesteia prin lichidare, sau în cazul inventarierii prin cântărire, la diferența rezultată între cantitatea intrată oi suma cantităților ieșite oi stocul existent".

De asemenea în cap. 2 din același act normativ se menționează modul de determinare a scaderilor în greutate ce se produc în timpul pastrării semințelor de consum .

Având în vedere situația de fapt oi de drept prezentată mai sus, cererea petentei pentru acest capat de cerere apare ca neîntemeiată.

În ceea ce privește accesoriile aferente, reprezentând dobânzi aferente impozitului pe profit oi aferente TVA speța supusă soluționării este dacă acestea sunt legal datorate în condițiile în care stabilirea de dobânzi de întârziere reprezintă o măsură accesorie în raport cu debitul care le-a generat conform principiului de drept "accesorium sequitur principale" .

În consecință, întrucât în sarcina petentei s-a stabilit ca datorat debitul reprezentând impozit pe profit oi TVA, pe cale de consecință se reține ca aceasta datorează oi dobânzile aferente debitului care le-a generat , contestația aparând ca neîntemeiată oi la acest capat de cerere.

5. Referitor la suma de.....lei reprezentând impozit pe profit la suma dobânzi aferente impozitului pe profit, la suma de TVA oi la suma..... dobânzi aferente TVA.

În fapt, la data de 23.03.2004 , Primaria a emis pentru persoana fizică, cu domiciliul în autorizația de construire , existentă în copie la dosarul cauzei, pentru " executarea lucrărilor de construire pentru terasă, etaj I oi mansarda, scara de acces pe imobilul situat în ".

În perioada iunie - septembrie 2004 a înregistrat în evidența contabilă facturile fiscale menționate la pagina 29 oi 30 din raportul de inspecție fiscală reprezentând c/val materialelor de construcție, mocheta, uși metalice, 19,2 mp termopan etc.

Societatea a dedus TVA în baza acestor facturi, iar o parte din c/val materialelor de construcții, respectiv facturile menționate la pag 16 din actul contestat, a fost considerată cheltuielă deductibilă la calculul profitului impozabil.

În susținerea contestației petenta a depus contractul de comodat încheiat, între persoana fizică în calitate de proprietar/ comodat oi societate în calitate de comodată, reprezentată prin administrator, pe o perioadă de 10 ani în care se menționează ca este remisă spre folosință gratuită proprietatea fără a se specifica însă în ce constă aceasta oi unde este situată. Comodatul este în fapt oi administratorul firmei (comodată) .

În drept, art. 21, pct 4 lit.e din Legea 571/2003 privind codul fiscal prevede:

" Urmatoarele cheltuieli nu sunt deductibile:[...]

e) cheltuieli facute în favoarea acționarilor sau asociaților, altele decât cele generate de plăți pentru bunurile livrate sau serviciile prestate contribuabilului, la prețul de piață pentru aceste bunuri sau servicii".

Normele metodologice de aplicare a Legii 571/2003, aprobate prin HGR 44/2004 emise în aplicarea art. 21 alin.4 lit.e din lege menționează:

" Sunt considerate cheltuieli facute în favoarea participanților următoarele:

a) cheltuieli cu amortizarea, întreținerea și repararea mijloacelor de transport utilizate de către participanți, în favoarea acestora;

b) bunurile, marfurile și serviciile acordate participanților, precum și lucrările executate în favoarea acestora;

c) cheltuieli cu chiria și întreținerea spațiilor puse la dispoziția acestora;

d) alte cheltuieli în favoarea acestora".

Se reține astfel ca potrivit textului de lege citat nu se prevede deductibilitatea cheltuielilor efectuate în favoarea asociaților sau acționarilor.

Totodată, art. 145 alin.3 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal prevede:

" Dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca platitor de taxă pe valoarea adăugată are dreptul să deducă :

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să fie livrate și pentru preșterile de servicii care i-au fost prestate ori urmează să fie prestate de o altă persoană impozabilă ".

Din cadrul legislativ menționat mai sus, se reține că petenta putea beneficia de dreptul de deducere a TVA în condițiile în care făcea dovada că bunurile achiziționate erau destinate pentru nevoile firmei, în scopul utilizării pentru realizarea de operațiuni taxabile.

Din autorizația de construire emisă de Primărie, pe numele asociatului unic și administrator al societății, rezultă că au fost autorizate să se efectueze lucrări la etajul I, mansarda și scara de acces la imobilul , proprietate personală a acesteia și nicidecum la parterul imobilului.

În aceste condiții, se reține că în mod corect organele de control au apreciat că cumpărarea de materiale de construcție a fost făcută în numele societății dar în favoarea asociatului , cu consecința considerării cheltuielilor drept cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil, respectiv cu consecința neadmiterii la deducere a TVA .

Susținerea petentei potrivit căreia prin contractul de comodat anexat este prevăzut că persoana fizică remite spre folosință gratuită, tot parterul imobilului proprietate personală , nu este de natură să modifice măsura luată de organul de control deoarece în acest contract nici măcar nu este menționat care imobil face obiectul contractului, suprafața sau alte elemente de identificare.

De asemenea, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei susținerea petentei potrivit căreia cheltuielile în cauză reprezintă cheltuieli cu întreținerea și repararea bunului împrumutat, deductibile la calculul profitului impozabil iar TVA aferentă este deductibilă deoarece pentru stabilirea caracterului deductibil al cheltuielilor cu reparațiile la calculul profitului impozabil și respectiv pentru deducerea TVA, petenta trebuia să probeze, pe baza de documente, că acestea au fost efectiv realizate, natura și conținutul operațiunii patrimoniale precum și efectele obținute ca urmare a realizării unor astfel de cheltuieli, potrivit prevederilor legale.

În drept, pct. 37 din HGR 44 /2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii 571/2003 prevede:

" În cazul în care sediul contribuabilului se află în locuința proprietate a unei persoane fizice, cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații aferente sediului sunt deductibile în limita determinată pe baza raportului dintre suprafața pusă la dispoziție

contribuabilului, menționată în contractul încheiat între părți și suprafața totală a locuinței. Contribuabilul va justifica cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații aferente sediului cu documente legale, cum sunt contractele încheiate cu furnizorii de utilități și alte documente".

Având în vedere situația de fapt și de drept prezentată mai sus se reține că în mod corect organele de control au considerat că suma, este cheltuielă nedeductibilă la calculul profitului impozabil și pe cale de consecință în mod corect au stabilit un impozit pe profit debit suplimentar și de asemenea în mod corect au considerat că nu poate fi dedusă TVA, contestația petentei pentru acest capăt de cerere aparând ca neîntemeiată.

În ceea ce privește accesoriile aferente, reprezentând dobânzi aferente impozitului pe profit și TVA, speța supusă soluționării este dacă acestea sunt legal datorate în condițiile în care stabilirea de dobânzi de întârziere reprezintă o măsură accesorie în raport cu debitul care le-a generat conform principiului de drept "accessorium sequitur principale".

În consecință, întrucât în sarcina petentei s-a stabilit că datorat debitul reprezentând impozit pe profit pe cale de consecință se reține că aceasta datorează și dobânzile de întârziere aferente debitului care le-a generat, contestația aparând ca neîntemeiată și la acest capăt de cerere.

6. Referitor la suma de lei impozit pe profit, la suma de dobânzi aferente, la suma de TVA și la suma de lei dobânzi aferente.

În fapt, prin Nota de constatare întocmită de Garda Financiară - secția Vâlcea, s-au constatat lipsuri de materii prime și materiale consumabile, urmare inventarierii stocurilor de făină, kg drojdie și kg sare. Totodată, Garda Financiară - secția Vâlcea a determinat prin estimare venituri din valorificarea produselor finite rezultate din transformarea stocurilor de făină, drojdie și sare.

Astfel prin nota de constatare menționată mai sus, ținând cont de costul materiilor prime și materialelor auxiliare, Garda Financiară - secția Vâlcea, a stabilit un profit brut cu un impozit pe profit aferent.

Totodată, Garda Financiară - secția Vâlcea, a formulat plângere penală împotriva administratorului societății înaintată Parchetului de pe lângă Tribunalul Vâlcea, cu adresa, existentă în copie la dosarul cauzei, pentru un prejudiciu adus bugetului de stat alcătuit din TVA și impozit pe profit.

Prin raportul de inspecție fiscală, anexa la decizia de impunere, contestată de petentă, organul de control din cadrul Activității de Control Fiscal a constatat că agentul economic nu a înregistrat în evidența contabilă efectul fiscal al rezultatelor controlului consemnat în nota de constatare întocmită de Garda Financiară - secția Vâlcea. În raportul fiscal, se menționează că agentul economic a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli provenite din lipsuri în gestiune, neimputabile, apreciate de agentul economic ca fiind nedeductibile fiscal și TVA colectat aferent lipsurilor. Astfel, organul de control a constatat că de fapt agentul economic nu a înregistrat în evidența contabilă toată suma reprezentând impozitul pe profit și TVA. Pentru nevirarea în termen a impozitului pe profit au fost calculate dobânzi, iar pentru nevirarea în termen a TVA, dobânzi.

Sumele în cauză au fost menționate în decizia de impunere.

În drept, art.183 alin.1 lit. a din OG 92/2003, rep. privind Codul de procedură fiscală precizează:

"Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele de drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă".

În fapt, între stabilirea obligațiilor bugetare datorate constatate prin decizia de impunere și prin raportul fiscal încheiat și stabilirea caracterului infracțional al

faptelor savârșite exista o strânsă interdependența de care depinde soluționarea cauzei dedusa judecății .

Organele administrativ jurisdicționale nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale .

Prioritatea de soluționare în speța o au organele penale, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptei ce atrage plata la bugetul statului a obligațiilor datorate și constatate în virtutea faptei infracționale, potrivit principiului de drept “ penalul ține în loc civilul “ conform art.19, alin 2 din Codul de procedura penală.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține ca până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea prin Biroul Soluționare Contestatăii nu se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, motiv pentru care va suspenda soluționarea cauzei pe cale administrativă pentru suma contestată, ce conține și accesoriile totale aferente prejudiciului pentru care au fost sesizate organele de cercetare penală.

În funcție de soluția pronunțată pe latura penală și de constituirea statului ca parte civilă în procesul penal, pentru recuperarea pe această cale a prejudiciului cauzat statului, procedura administrativă va fi reluată în conformitate cu prevederile art.183, alin.(3) din OG 92/2003 republicată privind Codul de procedura fiscală .

7. Referitor la suma de suma de lei impozit pe profit și la suma..... dobânzi de întârziere aferente.

În fapt, în perioada 1998 - 30.09.2001, asociatul unic al societății a depus la dispoziția societății suma din care i-a fost restituită o parte.

Prin actul de control contestat, organele de control fiscal au considerat ca suma nerestituită reprezintă venituri neînregistrate de societate, conform art. 1 și 3 din Decretul 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, coroborate cu prevederile OMF 306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificată, armonizate cu directivele europene și au stabilit în sarcina societății un impozit pe profit, debit suplimentar, și dobânzi de întârziere aferente .

Totodată, prin adresă, existentă în copie la dosarul cauzei, Structura de Administrare Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Vâlcea a sesizat Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, asupra aspectelor constatate cu ocazia verificării la societate..

Astfel în adresa în cauză se menționează :

" [...] Administratorul societății a finanțat din surse proprii societatea comercială.

Finanțarea s-a făcut prin depuneri în numerar, succesiv în sume individuale mai mici decât echivalentul a 10.000 euro, în perioada 1998 - 2004.

La data de 30.09.2004, agentul economic a înregistrat pierdere contabilă semnificativă. [...]

Nu au fost identificate venituri realizate de asociatul unic al societății din salarii sau dividende în perioada verificată, întrucât nici dividendele pe anul 1998 nu au fost ridicate de către asociatul unic. Suma menționată ar fi putut fi singura sursă de venituri a asociatului unic, din societate, în perioada 1999 - 2004 dar nici aceasta nu a fost folosită [...]" .

În drept, art. 183 alin.1 lit. b din OG 92/2003, republicată privind Codul de procedura fiscală prevede:

"Organul de soluționare competent poate suspenda prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când :

b) soluționarea cauzei depinde în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei judecăți " .

Astfel având în vedere situația de fapt și de drept prezentată organelor de soluționare apreciază ca necesară suspendarea soluționării cauzei referitor la acest

capat de cerere pâna la pronunțarea unei soluții de catre Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor de care depinde rezolvarea pe cale administrativa a cauzei dedusa judecării la acest capat de cerere.

În consecința, organele de soluționare urmeaza sa se pronunțe în sensul suspendării soluționării cauzei, urmând ca procedura administrativa sa fie reluata la încetarea motivului care a determinat suspendarea.

8. Referitor la impozitul pe profit în suma de..... impozit pe profit oi la suma de

În fapt, la data de 31.12.1998 soldul contului 457 " Dividende de plata " înregistra dividende repartizate și neachitate asociaților.

Prin actul de control ce face obiectul cauzei, organele de control au stabilit ca suma reprezinta venituri neînregistrate de societate conform art 4 alin.1 din OG 70/1994 privind impozitul pe profit , coroborate cu prevederile art.1 și 3 din Decretul 167/1958 privitor la prescripția extinctiva, cu modificările și completările ulterioare și cu prevederile OMF 306/2002.

În drept, art.67 din Legea 31/1990 a societăților comerciale prevede:

"Cota-parte din profit ce se plateste fiecarui asociat constituie dividend.

Dividendele se platesc asociaților proporțional cu cota de participare la capitalul social varsat, daca prin actul constitutiv nu se prevede altfel. Ele se platesc în termenul stabilit de catre adunarea generala a asociaților sau, dupa caz, stabilit prin legile speciale, dar nu mai târziu de 8 luni de la data aprobării situației financiare anuale aferente exercițiului financiar încheiat. În caz contrar, societatea comerciala va plati o penalitate aferenta perioadei de întârziere, la nivelul dobânzii legale.

Nu se vor putea distribui dividende decât din profituri determinate potrivit legii.

Dividendele platite contrar dispozițiilor alin. (2) și (3) se restituie, daca societatea dovedește ca asociații au cunoscut neregularitatea distribuirii sau, în împrejurările existente, trebuiau sa o cunoasca.

Dreptul la acțiunea de restituire a dividendelor se prescrie în termen de 3 ani de la data distribuirii lor.

Dividendele care se cuvin dupa data transmiterii acțiunilor aparțin cesionarului, în afara de cazul în care părțile au convenit altfel ".

Din cele de mai sus rezulta ca în situația în care societatea nu plateste dividendele asociaților, în termen de 8 luni de la data aprobării situației financiare, datoreaza acestora și penalități la nivelul dobânzii legale fara însa a limita expres termenul pâna la care acestea se pot plati.

În acest context legal se reține ca în mod nejustificat organele de control au considerat ca dividendele aferente anului 1998, neachitate pâna la data de 01.01.2003 nu mai pot fi platite acestora și pe cale de consecința în mod nejustificat au marit masa profitului impozabil aferent anului 2002 cu acea suma.

Sușinerea organului de control potrivit careia dividendele în cauza constituie " venituri din aplicarea prescripției extinctive" potrivit Decretului 167/1958 nu poate fi reținuta în sușinerea debitului deoarece actul normativ invocat face referire la "dreptul de acțiune privind un obiect patrimonial " , ceea ce înseamna ca prin prescripție extinctiva nu se stinge în întregime dreptul subiectiv și nici obligația civila corelativa, ci, numai dreptul la acțiune în sens material.

Mai exact, prescripția extinctiva se refera la posibilitatea subiectului activ, titular al dreptului subiectiv civil de a obține concursul forței coercitive a statului în vederea realizării pe cale silita a dreptului sau, în cazul în care subiectul pasiv nu și-ar îndeplini de bunavoie obligația care-i incumba. Ori în cazul în speța nu ne aflam în situația în care s-a constatat ca societatea refuza sa plateasca de buna voie acționarului dividendele cuvenite cu atât mai mult cu cât acționarul este administrator al societății.

Serviciul juridic din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Vâlcea referitor la acest capat de cerere, opiniaza :

" Consideram ca acest capat de cerere este pe deplin justificat, în aceste condiții nu prescripția extinctiva operează .

Dreptul asociatului de a-oi recupera sumele reprezentând dividende de plata - după achitarea impozitului pe dividende - nu sunt supuse unui termen în care acesta ar putea cadea din drept.

O alta discuție s-ar pune asupra modului în care o suma este impozitata - dividendul net este o rezultanta a unei repartizari a profitului brut după impozitare, dividend net ce se impozitează, iar abia după impozitare poate fi ridicat.

În speța noastră, dacă îl vom transforma în venit obligatoriu va fi din nou impozitat".

Având în vedere situația de fapt oi de drept prezentata mai sus, punctul de vedere al serviciului juridic, actele oi documentele existente la dosarul cauzei contestația petentei pentru acest capat de cerere apare ca întemeiata.

În ceea ce privește accesoriile aferente, reprezentând dobânzi aferente impozitului pe profit, speța supusa soluționarii este dacă acestea sunt legal datorate în condițiile în care stabilirea de dobânzi de întârziere reprezintă o masura accesorie în raport cu debitul care le-a generat conform principiului de drept "accessorium sequitur principale" .

În consecința, întrucât în sarcina petentei s-a stabilit ca nedatorat debitul reprezentând impozit pe profit pe cale de consecința se reține ca aceasta nu datorează nici dobânzile de întârziere , contestația aparând ca întemeiata pentru acest capat de cerere acest capat de cerere.

9.Direcția Generala a Finanțelor Publice a județului Vâlcea, este investita sa se pronunțe asupra contestației formulate de societate în condițiile în care nu are competența materiala de a soluționa sesizarea privind procedura de desfaourare a controlului fiscal.

În drept, art. 1 din OG 92/2003 prind Codul de procedura fiscala :

" Împotriva titlului de creanța, precum oi împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este cale administrativa de atac oi nu înlatura dreptul la acțiune al celui care se considera lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii".

Art. 178 alin.1 lit a din același act normativ prevede:

" Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, precum oi a titlurilor de creanța privind datoria vamala se soluționează după cum urmează :

a)contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamala, precum oi accesorii ale acestora, al caror quantum este sub 5 miliarde lei, se soluționează de către organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale unde contestatorii au domiciliul fiscal, sau după caz, de către organul fiscal stabilit la art.33 alin.3 ".

Din cele de mai sus rezulta ca Biroul soluționare contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Vâlcea are competența sa soluționeze doar contestațiile care au ca obiect impozite, taxe contribuții, datorie vamala , precum oi accesorii ale acestora , al caror quantum este sub 5 miliarde lei, stabilite printr-o decizie de impunere sau printr-un act administrativ fiscal asimilat deciziei de impunere.

Totodata, art. 24 din Legea 7/2004 privind Codul de conduita a funcționarilor publici prevede:

" Încalcarea dispozițiilor prezentului cod de conduita atrage raspunderea disciplinara a funcționarilor publici, în condițiile legii.

Comisiile de disciplina au competența de a cerceta încalcarea prevederilor prezentului cod de conduita oi de a propune aplicarea sancțiunilor disciplinare, în condițiile legii ".

Având în vedere cele de mai sus, organele de soluționare a contestației urmează să procedeze în consecință, transmitând sesizarea formulată de societate în ceea ce privește acest capăt de cerere, Comisiei de disciplină din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Vâlcea potrivit procedurii prevăzute de H.G.1083/25.10.2001 privind organizarea și funcționarea comisiilor de disciplină din cadrul autorităților și instituțiilor publice, care urmează să se pronunțe asupra acestuia.

Asupra contestației formulate de societate, serviciul juridic din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Vâlcea există în copie la dosarul cauzei opinia în același sens.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 174 alin.(1); 178 alin.(1) lit.a); art. 179; 180 din Codul de Procedură Fiscală rep. aprobat de OG 92/2003 se :

DECIDE

Art.1 Respingerea contestației formulate de ca neîntemeiată pentru suma de..... impozit pe profit, majorări, dobânzi; TVA; majorări TVA; dobânzi aferente TVA.

Art.2 Admiterea contestației formulate ca întemeiată pentru suma de..... din care: impozit pe profit, majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;..... dobânzi aferente; dobânzi majorări, aferente TVA.

Art.3. Suspendarea soluționării contestației formulate de..... pentru suma de din care : impozit pe profit;..... dobânzi aferente; TVA și dobânzi aferente TVA până la pronunțarea unei soluții definitive de instanțele de judecată sesizate.

Procedura administrativă urmează să fie reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, conform celor reținute prin prezenta decizie.

Transmiterea dosarului organului de control urmând ca la încetarea motivului care a determinat suspendarea să fie transmis organului competent potrivit art.173 alin. 1 lit.a din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pentru soluționarea cauzei în funcție de soluția adoptată.

Art.4 Declinarea competenței de soluționare pentru capătul de cerere din contestație așa cum a fost formulată de..... privind procedura de desființare a controlului fiscal în favoarea Comisiei de disciplină din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Vâlcea .

Decizia este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată la Tribunalul Vâlcea în termen de 30 de zile de la comunicare.

**DIRECTOR EXECUTIV,
Ec. Gheorghe Gogârnoiu**

